

Груда живее в Роса и се прехранва со скудните
залиши на волеж, учител по музика. И музика-
тата личи ясно в неговите стихове, които като-
челси сж изпавани на виолончело. Критиката
оскожа е била благосклонна към неговите
творения, освен към управлението му в
проза, — ни по-добри, ни по-лоши от обича-
вените прозаични дракотини на добри лири-
чески песни, на които е присъщо тънко чув-
ство на самонаблюдение, но които нямат
обективно око за нещата вън в живота. И
затова че критиката се осмелена да му говори
каквото мисли, той е неинъ непримиренъ врагъ.
— още единъ признакъ че е добър лирически

поетъ. Но манаръ да е врагъ на критиката, той е отъ броя на
ония малцина лирици у които самокритиката е твърде овно
развита: той пише много, но не само че не печата нищо, а и
отъ печатаните вече прави извънредно строгъ подбор, когато
му се падне да ги препечата в книга. До сега — поета е
ропенъ в 1876 г. — той е издалъ само две малки книжки ^{песни}
дъждъ и Думите на нещата, в които дори
най-мъничката песенъ е съществъ за творческата мощ на май-
стора. Отъ тия песни дхти тия някаква замисленост и ни мила
тъгата на усмивка при раздала. Той е школувалъ най-вече у Иво
Воя и немца Теодора Шоръ, и отъ тяхъ е научилъ да бъде
искренъ и чувственъ, спретнатъ въ израза, и мелодиченъ на
своята душа да излиза винаги въ характерна тяхъ форма. Груда
твърде често се ползува отъ мотиви изъ народната поезия. Но
само мотиви, кряморъ, на който дала образите на своето въз-
пение. Суровия материалъ въ тяхъ не личи, както не личи не-
бръснатия селянинъ у днешния изискано облеченъ парикантъ.
Груда е обикналъ народната песенъ още отъ дете, самъ е обича-
валъ народни песни, изучавалъ ги е, и плодъ на това му изуча-
ване е една — единствения за сега — студия за Народната
песенъ, дело освенъ характеристика на наивното народно твор-
чество, е посочена и оная интимна връзка, която художествената

L Ba ams e j anons
afogusins maffogons
Am vollendetsten
ercheinia mir Ba
gedicht befan Wier
kung zunächst Hanc
Sinnliche ich, aus 22
der sich kann die
geistige vom selbst
gibt, wie aus der
Blüte die Frucht.